

hagede Rigsdagen, det vil sige, hvad Rigsdagen fandt sandt, rigtigt og fornuftigt. — Den ærede Minister sagde, at jeg skulde have sagt, at han var en stor Klodrian, og han gjentog Ordet „Klodrian“ adskillige Gange. Den ærede Minister maa bære Ansvar for at have ført dette Ord ind i Debatten; jeg har hverken nu eller nogenstunde før brugt dette Ord eller noget Ord, der lignede det, om den ærede Minister; det maa den ærede Minister meget vel vide. Den ærede Minister har kjennt mig for mange Aar til at tro, at jeg nogenstunde skulde have tænkt paa Noget, der i fjerneste Maade kunde berettigede den ærede Minister til at tænke, at jeg nogenstunde kunde komme til at bruge Ord, der lignede dette Udtryk. Det forekommer mig dernæst, at det er uheldigt for Debatten at tale om „Spisind“ paa en Maade, som om man ved ikke at være enig med den ærede Minister om en Kongs Realitet gav Bevis paa Lovsind. Et Tilstanden, som den skildres — hvis dette forhold sig fuldstændig rigtigt og ikke er noget Fantasi-billede —, saa er det en Feil, som er begaaet igjennem mange Aar, og hvis er Skylden? Skylden er ikke Rigsdagens, thi man har ikke ansøgt os om at afhjælpe disse Feil. Dette er noget Andet end at sige, at denne eller hin enkelte Mand er det, som jeg ikke vil gjentage, men som efter min Mening burde være holdt udenfor Debatten. Naar den ærede Minister kom til at sige, at det vilde have været en Bøde, hvis der ikke strax var blevet taget fat, efter at det var blevet opdaget, saa vil jeg sige, at det er underligt at lade Rigsdagen sidde i 7 Aar og vente lige saa længe, som denne Løsteparagraf har staaet i Hærløven, og ikke søge dens Assistent, men derpaa pludselig mene, at man kunde handle saaledes paa egen Haand, saa at man for flere Tilfælde Skyld vilde søge i det Mindste moralsk at binde Rigsdagen. Sagen kunde lige saa hurtig være bleven ordnet — selv om vi skulde være komne i den samme Stue som med Hensyn til Aalborg — hvis man strax, da Rigsdagen sammentraadte, haode forelagt Forslag enkeltvis om Garnisonsforholdene eller igjennem Finansloven havde forlangt Midler til Løse af de enkelte Bygninger i de forskjellige Byer, og saa havde vi ikke været inde paa disse Afveje, hvor vi nu ere. Nu siger den ærede Minister, at, selv om vi vedtage vort Forslag, har det i Realiteten ingen Betydning. Jeg skulde dog tro det Modsatte. Det har i alt Fald den Betydning, at vi spare de 513 Rd. til næste Aar. (Stemmer: Hør! Hør!) Selv dette hører jeg vækker Glæde! Men dernæst har det den Betydning, at vi ikke have tiliraadt disse Overenskomster, vi staa fuldstændig frit over for Garnisonspørgsmaalene i disse Byer, og vi staa fuldstændig frit over for alle af Kontrakterne flydende Forpligtelser. Det har dernæst ogsaa en anden Betydning — og jeg mener, at

dette vil fremgaa af Forhandlingerne — nemlig den, at man ikke har villet erkjende, at det Spørgsmaal er omhyggelig nok overveiet, om man i disse Smaa-byer skal gaa til Garnisoneringsforhold i det Omfang, som her er forlangt. Men ved Siden af den Betydning, det kan faae i negativ Retning, har det ogsaa tillige en Betydning i positiv Retning. Efter de Forhandlinger, der ere førte, vil Afstemningen, hvis den gaar Ministeren imod, udtale, at man ikke paa nogen Maade kan billige, at Cheferne for Indvarteringsforholdene, Indenrigsministeren og Krigsministeren, kunne have ladet disse Forhold gaa uændede hen indtil nu og saa pludselig søge dem forandrede ved omfattende overordentlige Foranstaltninger, men rent glemme, at denne Forandring kunde naas ved Benyttelsen af den bestaaende Lovgivning paa en ganske almindelig Maade, saaledes som det, efter hvad det ærede Medlem for Odense (Octavius Hansen) omtalte, var sket i Odense. I Aarhus kunde man lade dem bære sig ad som i Odense, saasbehøvede man ikke hele denne Historie. Den ærede Minister kan ikke sige, at vi den ene Dag votere, hvad vi negte den anden Dag; det maa jeg bestemt modsigte; der har albrig foreligget Noget, der lignede det, som her foreligger, og har der, vel at mærke, en enkelt Gang foreligget Noget, der var beslægtet dermed; var det under ganske andre Forhold og til et ganske andet Tidspunkt, og naar den ærede Minister dernæst vilde udløse af det Passerede, at Spisindetheden og den største Sympathi for Soldaten stod paa den Side, der holdt paa Kontrakterne, saa maa jeg nedlægge en bestemt Indsigelse derimod. Der er ikke fra Flertallets Side fremkommet et eneste Ord om, at vi ikke lige saa bestemt stillede Fordringer til Krigsministeren om, at der skulde sørges ordentlig for Soldaten, men der er derimod nok reist Løvl om, hvorvidt dette sker paa den rigtige Maade ved Ministerens Forslag, — ikke at tale om, at den Fremgangsmaade, der er fulgt, selvsølgelig gaar ud paa at forubestemme, hvad Rigsdagen skal gjøre, forinden den selv kommer til at beslutte i Sagen. Andet skal jeg ikke omtale med Hensyn til dette Punkt.

Formanden: Der er endnu indtegnet 5 Talere. Jeg finder imidlertid Anledning til at foreslaa Afslutning.

Dinesen: Jeg frasalder Ordet.

Octavius Hansen: Jeg frasalder Ordet.

Formanden: De Talere, der endnu ere indtegnede, ere, foruden de to ærede Medlemmer, som nu frasalder Ordet, Folketingsmandene for Thisted Amts 2den Valgkreds (Sag), Viborg